Ч. 194. Середа 13 вересня (31 серпня) 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи вертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Важні зміни в міністерстві. — Нова фаза в угорскій кризі. — Події в Росиї. — З Сербії.

Важні зміни, стоячі мабуть з недалеким скликанєм ради державної, настали в австрийскім міністерстві. Цісар увільнив міністра просьвіти дра Ґартля і міністра торговлі бар. Калля на власну їх просьбу, надаючи їм при сій нагоді великі ленти ордера Леопольда. Рівночасно іменував цісар віцепрезидента долішно-австрийскої ради шкільної краєвої бар. Ришарда Бінерта і шефа секциї в міністерстві справ внутрішних ґр. Леопольда Аверсперґа — першого шефом в міністерстві просьвіти, другого в міністерстві торговлі і поручив їм управу дотичних міністерств. Бар. Бінерт і ґр. Аверсперґ одержали заразом достойність тайних радників. Зміна ся стоїть мабуть в звязи з заповіданим вже від давна переобразованєм кабінету бар. Ґавча на кабінет парляментарний і здаєсь, нема сумніву, що на місце іменованих тепер управителів прийдуть міністри вибрані зпомежи парляментарних партий. Скоро се стане ся, побачимо, як уґрупують ся партиї парляментарні: мабуть віджиє давна коаліция в зміненім трохи виді.

Коли би можна спустити ся на то, що подала віденьска „Sonn- und Montags-Ztg“, то в угорскій кризі настала би нова фаза. Згадана часопись одержала з Будапешту вість, після котрої на недільній раді коронній в цісарскій палаті у Відни запала ухвала для всіх несподівана. Цісар заявив, що предложених єму бар. Феєрварім проєктів, іменно же проєкту загального права виборчого не може приймити, бо не хоче поборювати мадярского народу при помочи социяльної демократиї. Бар. Феєрварі вернув тогди зараз до Будапешту і вчера відбула ся там нарада кабінетова. Що ухвалено, не знати. Бар. Феєрварі має нині знов приїхати до Відня, щоби предложити Цісареви нові проєкти залагодженя кризи. Коли Корона й на них не згодить ся, то бар. Феєрварі вийде з Відня як димисионований міністер.

Вість о тій несподіваній зміні викликала на Угорщині велику сензацию. Здогадують ся, що Цісар виглядів вже собі иншого політика до залагодженя кризи і до нових переговорів з опозицією. Здає ся, що Цісар аж в послідних днях рішив ся на таку зміну в поглядах, бо инакше трудно припустити, длячого би міністер Крістоффі так явно і рішучо виступав на публичних зборах за заведенєм загального права виборчого. Після „Montags-Revue“ міністер справ заграничних ґр. Ґолуховский і президент кабінету бар. Ґавч опирали ся енерґічно плянам бар. Феєрваріго що до заведеня загального права голосованя на Угорщині. Бар. Ґавч мав іменно доказувати, що заведенє загального права голосованя на Угорщині змушувало би також і австрийске правительство до заведеня тайного і безпосередного права голосованя, а то вивернуло би цілу внутрішну політику австрийску з дотеперішної дороги і довело би до непредвиджених наслідків.

Здає ся, що у Фінляндиї лагодила ся якась ворохобня на великі розміри, але щось стануло їй на перешкоді: або теперішні відносини показали збройну революцию не можливою, або може російскі власти впали за скоро на єї слід. Вже вчера донесла була телєґрама з Ґельзінґфорса, що власти російскі викрили на якімсь острові в Ботніцкім заливі 33 скрині з карабінами і баґнетами та 60 скринь, в котрих було 122.000 набоїв. Тепер же насціла вість з Ґельзінґфорса через Берлин знов така вість: Якийсь пароход місточи 300 тон, походячий незвістно з якого краю, причалив в ночи з середи на четвер минувшого тиждня до побережа острова Калошер, віддаленого о 25 кільометрів від Якобштадту, із причини мраки виплив на мілке місце, причім

Моє інтервю.[1])

З анґлійского — Марка Твайна.

Нервово, боязливо, несьміло сів молодий чоловік на крісло, яке я єму вказав рукою. Він вицідив кілька слів:

— Співробітник... La Tempête quotidienne ...я гадав... мені здавало ся, що в інтересі публики конечно відбути з вами інтервю, пане Марку Твайн. Тому я прийшов, аби вас...

— Аби мене?

— Інтервювати.

— Ах! Так... так, слухаю.

Я приступив до моєї шафи з книжками і шукав. По кількох хвилях вернув я до молодого чоловіка і спитав:

— Як ви силябізуєте то слово?

— Яке слово?

— Інтервювати.

— Але длячого хочете єго силябізувати?

— Аби дізнати ся, що оно значить.

— О! Такий писатель як ви! Але коли хочете конче...

— Прошу дуже! Отже?

— І, н: ін; т, е, р: тер; інтер...

— Ви пишете єго через і?

— Очивидно! Якже инакше?

— Ба, я не знаю!

— Дійстно, пане Твайн, чудую ся! Ви справді не знаєте, що то слово значить? Оно значить... неймовірна річ, аби я мав вам єго пояснити! Отже: Інтервювати значить завдати ряд питань якійсь славній особі.

— Так? Ах, тепер розумію! То мусить бути дуже інтересно!

— Отже позвольте мені на кілька питань, які дотикали би вашої житєписи?

— Дуже радо. І таки зараз скажу вам щось дуже інтересного. Я маю н. пр. страшенно дивну память. Однако надію ся, що ви не будете придавати надто великої ваги тій недостачі. Моя память дійстно дуже примхована і непостійна, часом біжуть они бальоном, часом знов не рушить ся з місця цілих чотирнайцять днів. То дуже неприємна річ.

— О, о! Пане Твайн.

— Отже, прошу, питайте!

— Добре. Кілько літ маєте, пане Твайн?

— Девятнайцять і пів.

— Що ви кажете? Я гадав, що вам сорок чотири роки. Де ви уродили ся?

— В Міссурі.

— А коли зачали ви писати?

— В році 1836.

— Але як же то можливе, коли ви маєте всего девятнайцять літ?

— Не знаю. Та річ дійстно дивна!

— Справді, що дивна! Кого уважаєте за найславнійшого чоловіка, якого ви в своїм житю стрітили?

— Вашинґтона.

— Але-ж то цілком неможливо!

— Коли ви лучше знаєте, як я сам, то чого мене питаєте?

— Простіть, пане Твайн! Та замітка вирвалась мені лиш нехотячи. Коли ви говорили з Вашинґтоном?

— При єго похороні. Він просив мене, аби не робити тілько гамору....

— Даруйте.... чейже в часі свого похорону був він мертвий, отже не міг цілком чути, що ви робили гамір!

— Правда, але то було дуже дивно; Вашинґтон умів все когось зачудувати, все робив людям несподіванки.

— Мій Боже, то може бути, але мертвий чей не буде говорити!

— Я не сказав, що він був мертвий!

— Алеж єго похоронили....

— Мусите знати, що то ще не справджена річ, одні кажуть, що єго похоронено, другі що ні.

— А що ви о тім гадаєте?

— Я? А щож мене то всьо обходить? То не був чей мій похорон.

— Ах!... Перейдім до чого иншого. Коли ви уродили ся?

— В понеділок дня 31 жовтня 1807 р.

— В такий спосіб мали-б ви 83 літ! Як то поясните?

— Цілком ніяк.

— Алеж ви сказали, що маєте девятнайцять літ. Як поясните ту загадку?

— Ах, ви замітили? — хапаючи руку репортера і стискаючи єї з вдячностию, скрикнув я. — Кілько разів видавалось то й мені непроглядною тайною! Я ніколи не міг собі того

[1]) То оповіданє славного американьского гумориста єсть сатирою на улюблені тепер в праси цілого сьвіта т. з. „інтервюви“, в котрім писатель старає ся представити на свій оріґінальний спосіб одну пригоду з свого побуту в столици Франциї.

настав вибух. Пароход разом з цілою залогою вилетів у воздух. Корабель мав великий набір оружия і муніциї. По вибуху видко було плаваючу на воді велику скількість кольб від карабінів. На побережу знайдено 150 штук оружия. і скрині повні револьверів. Назва корабля була фарбою замацена. Коло корабля знайдено шведску лодку ратункову і німецку та англійску фляґу. Припускають, що корабель плив під американьскою фляґою. З сего як і з тої ворохобні, яка ширить ся тепер на Кавказі, можна вносити, що лагодила ся якась революцийна акция в Росиї на великі розміри а мир в Порсмес ще в пору охоронив российску державу від великої катастрофи. Говорять навіть, що проводирі теперішнього руху на Кавказі домагали ся від японьского посла в Льондоні грошевої підмоги, але той єї відмовив.

До „Standard-у" доносять, що ворохобники висадили в Баку у воздух тамошний арсенал военний. В Балаханах, куди против ворохобників вислано войско з трома пушками, товпа кинулась на войско і облила пушки горячою оливою. Зробив ся з того туман гризучого диму і войско відступило від пушок а товпа їх забрала. З многих сіл довкола Баку остало ся лиш румовище. Всяка комунікация устала а люди не виходять з домів без зброї.

З Білграду доносять, що король Петро з нагоди проголошеня повнолітности свого сина одержав від многих монархів, — між иньшими й від нашого — ґратуляцийні телеґрами. Крім того й члени тіла дипльоматичного складали ґратуляциї іменем своїх володарів. Лиш президент Любе прислав відручне письмо, котре передано королеви на окремій авдиенциї. Убийники послідного з Обреновичів, як полковники Машін, Солярович і Попович авансували на ґенералів. В торжественнім пирі взяли участь всї дипльомати, крім болгарского репрезентанта Різова, з чого вносять, що відносини межи Сербією а Болгариєю знов значно погіршили ся.

Новинки.

Львів, дня 12 вересня 1905.

— Вісти епархіяльні. З днем 1 жовтня 1905 р., буде отворений курс науки съпіву і уставу церк. (дяківства) а також съпіву хорального в Потеличи н. loco пов. Рава руска. Після розпоряджения Всеєв. і Впр. Консисториї в Перемишли з дня 22 липня 1905 ч. 4759 близші інформациї інтересованих сеї науки можна засягнути у низше підписаного. — Волод. Мастикаш, управитель хору в місци.

— Дикий злочин. Часопись „Кавказ" доносить про дике убийство в зелїзничім ваґонї ізза політичної розмови. В поїздї, що їхав дня 30 серпня с. р. з Батума до Тифлісу, в ваґонї II-ої кляси між иншими подорожними їхав поручник князь Григорий Ерістов і спорив з ротмістром Б. Есадзе про аґрарний рух селян в гурийскім повітї. До того спору вмішав ся дворянин Микола Мадзилевич і взяв сторону незнакомого ему ротмістра Есадзе. Кн. Ерістов почув ся обидженим висказами Мадзилевича і добувши кинджала, поколов свого противника смертельно в груди і живіт. Напад був такий несподіваний для ротмістра Есадзе та инших пасажирів, що они не вспіли здержати кн. Ерістова. Ранений дворянин Мадзилевич, доставлений до шпиталю в Тифлїсї, помер, а дикого поручника арештовано.

— Огні. Від Перемишлян пишуть: Дня 5 с. м. з полудня повстав пожар в громадї Розворяни повіта перемишляньского і до $2^1/_2$ години розширив ся близько 40 господарств. Звиж 40 родин без даху, без кусника хлїба, без стебелини соломи. Шкода в дуже малїй части обезпечена. Земні плоди майже зовсїм необезпечені. Ласкаві жертви для погорільців просимо пересилати на адресу: Уряд парохіяльний гр.-кат. в Полюхові великім, п. п. Глиняни.

— Рабунок в білий день. До мешканя властительки дому при ул. Сінявскій ч. 12 у Львові, Етти Штенґльової, прийшов в суботу якийсь порядно одітий мужчина і спитав, чи муж її, Лейба, є дома. Коли Штенґльова дала відповідь заперечуючу, незнакомий мужчина кивнув рукою на стоячого в сїнях другого драба, котрий вбігши до кухнї, вхопив Штенґльову за шию і приложивши її ніж до грудий, загрозив, що сейчас пробе єї, коли би хотїла кликати о ратунок. По хвили оба пхнули єї до сусїдної комнати, звязали руки в зад і привязавши єї до ліжка, закрили голову капою. Тепер оба розбишаки взяли ся і розпочали перетрясати цїле мешканє і найшовши 150 К забрали їх. Рабівники були би дальше бушували, коли би не була появила ся в дверях кухнї 16-лїтна дочка Штенґльової, Дебора, що саме повернула з міста. На єї вид оба опришки утїкли. Полиция зарядила строге слїдство і арештувала одного з виновників, звістного злодія Людвика Коса.

— Намірене самоубийство. В Кракові, в домі при ул. Чистій ч. 6 хотїв відобрати собі житє мешкаючий там студент аґрономії, Ів. Коморницкій з Поділя, вистрілївши собі в груди з револьвера. Тяжко раненого перевезено до загального шпиталя.

— Великий пожар навістив вчера о годині 4-ій з полудня буковиньске місточко Сторожинець. Пожар знищив 25 домів разом з господарскими будинками. З виїмком жидівскої біжницї всї инші публичні будинки уратовано. Полишило ся 40 родин без хати. Шкода в домах виносить 100.000 К, а в движимостях 30.000 К і була лише в части обезпечена. Між погорільцями велика нужда.

† Померли: О. Онуфрий Левцкий, греко-кат. катихит в ґімназиї Франц Йосифа у Львові, дня 11 с. м., в 68-ім роцї житя, а 38-ім съвященьства, скоропостижно на удар серця; — Єлена з Федоровичів Мандичевска, жена професора ґімназияльного в Терноноли, в Бахові, дня 9 с. м. в 23-ім роцї житя; — о. Іван Голїнатий, парох в Пробіжній, дня 5 с. м. скоропостижно в 57-ім роцї житя, а 30-ім съвященьства.

— Про землетрясенє в Італії подають ще такі дальші подробиці: З Месіни доносять, що число убитих виносить там 500 осіб, а лишених без даху 5000 осіб. Між жертвами находить ся богато людий, що прибули там на церковне торжество, яке мало відбути ся в недїлю. Богато осіб утекло з загрожених місцевостий на село або удало ся кораблями до Неаполю. У вязницях були страшні сцени, коли мури почали валити ся і вязні не могли утїкати. З церков падали статуї, з вікон вискакували неодїті женщини. Оден пастух з цїлою чередою провалив ся в страшну пропасть наслїдком розколеня землї. В місцевости Піццо запала ся на 40 метрів скала, на котрій стояв дім. Погибло при тім 20 осіб. Взагалї цїла Калябрия представляє одно велике румовище. Найбільше людий погибло підчас сну, коли за-

---

пояснити. Чудую ся над вашою бистроумностию!

— Маєте братів і сестри?

— Здає ся менї... так, справдї... але заждіть....

— Думаймо разом. Ви чей позволите.

— Прошу, благаю вас о то!

— Кого представляє той портрет на стінї? Одного з ваших братів?

— Так... так. Тепер пригадую собі. То був мій брат Віліям, або „Біль", як ми его називали. Бідний, старий Біль!

— Чи він умер?

— Менї здає ся. Ми нїколи не могли на правду довідати ся.

— Сумно, дуже сумно. Чи він щез?

— Так, в дивний спосіб. Ми его похоронили.

— Похоронили, не знаючи, чи він був живий, чи мертвий!

— О нї, він був мертвий.

— Не розумію анї слова. Коли ви знали, що він був мертвий, то.... — Нї, нї! Ми лиш гадали, що так було....

— Чи він знов ожив?

— О то можу заложити ся, що нї.

— Я нїколи чогось подібного не чув. Умер або не умер, похоронений або не похоронений, коли тут не може бути сумнїву.

— А саме так є. — Бачите, ми оба, небіжчик і я, разом купали ся. Тодї мали ми по три тиждні; нас покладено разом у ванну і один з нас утопив ся. Котрий то був з нас двох, того не можна було нїколи дізнати ся. Одні казали, що то був „Біль", другі що я!

— Дуже дивно! А як ви гадаєте?

— О! Богато би я дав за те, щоби довідати ся. Та страшна тайна затроює менї житє. Але коли ви пишете до ґазет, то можу вашій мовчаливости повірити тайну, якої доси не чуло нїчиє ухо. Слухайте-ж! То був я. Я був тою дитиною, що утопила ся.

— Так... Але, бійте ся Бога...?

— Не розумієте мене? Ну і я того не можу поняти, як можна було зробити таку страшну дурницю і похоронити тамту дитину. Але прошу, не говоріть о тім нікому!

— Знаменито! Менї здає ся, що поки що зібрав я досить матеріялу і дякую вам, пане Твайн, за вашу вічливість. Ваше оповіданє про похорон Вашинґтона було для мене незвичайно інтересне. Дякую вам сердечно.

Молодий чоловік встав, поклонив ся чемно і відійшов.

* * *

P. S. Я надіяв ся, що зроблю моє інтервю так само неймовірним і безглуздим, як ті всї, які кождого дня в ріжних часописях читаємо. Але на жаль не удалось менї цїлком так, як я хотїв.

Вандрівка тїла.

(З італїяньского — Тучія ді Манетті.)

В гостиннім домі великого любителя штуки Томоза Пекорія зібрало ся одної недїлї вечером в роцї 1409 веселе товариство артистів. Всїх їх наповняла молодеча охота житя і безжурна веселість. Жива італїяньска кров кружляла в них, они говорили, пили і співали. Тодї були для Фльоренциї золоті часи, будовано і прикрашувано найкрасші фльоренцкі церкви, палати і артисти мали нагоду вславити ся. Години відпочинку проводили на веселих розмовах і товариских забавах.

— Де подів ся нинї Ґрассо? — спитав один з товариства.

— Певне мусить ще працювати — відповів Брунелєскі — від якогось часу держить ся він здалека від наших забав. Замість відпочити по тяжкій цїлоденній роботї і трохи розірвати ся між нами, сидить він ще навіть вечерами в своїй робітни. Але за те, що так погано поводить ся з товаришами, мусить бути примірно покараний. Я зроблю ему таку штуку, що цїла Фльоренция буде мати про що говорити. Знаєте що? Вмовлю в него, що він не є Ґрассо, лише що з него став инший чоловік, скажім на примір, що задовжений Маттео.

— Коби то так легко дало зробити ся — замітив хтось другий.

— Чому нї? — скрикнув Брунелєскі, безсмертний творець величавої банї на фльоренцкій катедрі. — Я всьо зроблю. Ви-ж знаєте, що мені удала ся вже не одна неймовірна штука. Побачите, що остаточно хлопище буде ще разом з нами сьміяти ся.

Заговірники обдумали плян.

— І я ставлю ся до вашої розпорядимости — прилучив ся до них також Донателльо, славний архітект.

По кількох хвилях не сумнївав ся вже нїхто, що намірений жарт удасть ся. Роздїлено поміж себе ролї і коло півночи всї розійшли ся.

Вечером слїдуючого дня прийшов Філїппо Брунелєскі до робітнї Ґрасса. Артист так був занятий своєю роботою, що навіть не замітив

валили ся доми. При добуваню убитих і ранених відбували ся страшні сцени. Люди, що утекли до Неаполю, так перепуджені катастрофою, що не можуть подати подробиць катастрофи. Страшне знищене заподіяло землетрясене особливо в провінциї Катанзаро. В многих селах не лишив ся ні оден дім цілий. Страти в людех виносять тисячі. Населене товпить ся по полях і дожидає повтореня катастрофи. Власти вислали в загрожені сторони війско на поміч, а ратунковою акциєю заняв ся на місци міністер публичних робіт Феррарі. Ратункові поїзди мусіли в многих місцях задержати ся, бо землетрясене ушкодило шлях. Ранених транспортують зелїзницями, возами і тачками на північ, при чім богато з них умирає по дорозї. Рада міністрів ухвалила 250.000 лірів на потерпівших від землетрясеня. Президия кабінету субскрибувала 25.000 лірів а італїяньске товариство плавби жертвувало 10.000 лірів. На місце катастрофи до Калябриї виїхав король Віктор Емануїл, щоби пересьвідчити ся особисто про розміри нещастя.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць** оповіщує: Запроваджені аж до відкликаня до ч. 60.762 взглядно 74.282 окремі поїзди прогулькові в неділї і сьвята римо-кат. зі Львова до Любіня великого, взглядно ві Львова до Пустомит і Щирця і назад а то ч. 2131 і 2132 взглядно 1731 і 1732 відкликує ся з днем 11 вересня с. р. Білети поворотні по знижених цінах до тих недільних і сьвяточних поїздів зносить ся.

По причині вибуху холери в Галичині застановлено курс воза I/II кляси, приходячого прямо поміж Берлином і Букарештом при поїздах ч. 1 301 і 302/2. Віз той буде переходити тепер тілько до Бордужен а взглядно до Іцкан.

Телеґрами.

Відень 12 вересня. „Neue fr. Presse“ доносить, що Рада державна буде скликана на день 26 с. м. на коротку сесию.

Ню-Йорк 12 вересня. У бар. Комури проявила ся горячка. Лікарі кажуть, що єсть то якась хороба жовчева.

Ґодзядян 12 вересня. Росийским нововластником для переговорів в справі застановленя воєнних кроків іменований ґен.-кватирмайстер штабовий і командуючий ґен.-майор Ороновский.

Токіо 12 вересня. Шеф поліциї в Токіо уступив. Кажуть, що й міністер справ внутрішних має подати ся до димисиї. Президент міністрів Кацура обіцяв скликати парлямент в жовтни. Кажуть, що тоді цїлий кабінет подасть ся до димисиї.

Токіо 12 вересня. Міністер справ внутрішних подав ся до димисиї, але мікадо єї не приняв. Кажуть однак, що димисия буде пізнїйше принята.

Месіна 12 вересня. Вчера о 1 год. 7 мін. по полудни дало ся тут почути землетрясене. Дах міскої школи завалив ся.

Петербург 12 вересня. (Петерб. Аґ. тел.) З Царицина доносять, що від вчера здержано там торговлю нафтою. Ситуация відбирателів нафти єсть критична. Також в Астрахані здержали нині фірми нафтові доставу материялу на топливо для підприємств корабельних, з котрими мали контракти о доставу, бо сподївають ся здержаня транспортів з Баку. Підприємції корабельні будуть змушені застановити плавбу і відправити робітників та моряків, через що кілька тисячів людий позістане без хлїба. Також промисл сільний мусить здержати роботу, що викличе величезну страту. Так само й торговля рибою мусить устати. Ґубернатор старає ся наклонити великі фірми нафтові, щоби заложили великі маґазини нафти, містячі по 600.000 пудів, для заспокоєня потреб кораблїв і промислу сільного.

Оповіщене

— Ц. к. галицке Товариство господарске, відділ Покутский в Коломиї має на складі **знамениті плуги сталеві** до ораня, нової системи, виробу **п. Плейзи**. Тії плуги суть випробовані і приспособлені для наших селян, а на краєвих виставах кільканайцять разів преміовані срібними медалями. — Цїни плугів суть низькі і так: плуг № I з грядїлем і чепигами деревляними коштує 10 зр.; № II сильнїйший 11 зр.; № III 12 зр. Колісниця сильно окована з цїлком зелїзними колесами до плуга № I 7 зр.; № II 8 зр. — разом плуг № I з колісницею 17 зр., № II 19 зр. Плуги з цїлком зелїзними чепигами о 1 зр. дорожше.

Замавляти просимо під адресою: Ц. к. Товариство господарске відділ Покутский в Коломиї (Рада повітова).

НАДІСЛАНЕ.

Книжки для молодіжи.

видавництва руск. Тов-а педаґоґічного припоручені ц. к. Радою шк. краєвою.

Образкові без тексту для дітий найнизшого степеня науки:

Ч. 100. Для розрвивки 1·20 К. — Ч. 99. Ах яке хороше 2 К. — Ч. 26. Наші зьвірята 80 сот.

Книжки без образків для дітий третого і четвертого степеня науки.

Ч. 109. Робінзон великий бр. 1 К 50 с, опр. 1·80 К. — Ч. 1. Молитвенник нар. опр. 30 с, опр. в полотно 40 с. — Ч. 3. Китиця желань 3 розш. видане бр. 40 с, опр. 60 с. — Ч. 4. Читанка бр. 20 с. — Ч. 13. Т. Шевченко. Кобзар для дітий 30 с. — Ч. 15. Юл. Верне. Подорож довкола землї бр. 1·20 К, опр. 1·50 К. — Ч. 29. Мальота. Без родини опр. 1·10 с. — Ч. 54. Т. Шевченко. Кобзар бр. 2 К, опр. 2 К 40 с, в полотні 2·70 с. — Ч. 71. Оповіданя для дітий бр. 40 с, опр. 54 с. — Ч. 72. М. Коцюбиньский. Оповіданя бр. 40 с, опр. 54 с. — 73. О. Катренко. Оповіданя бр. 40 с, опр. 54 с. — 74. Василь В-р. Подорож до краю Ліліпутів бр. 50 с, опр. 64 с. — 77. А. Кримский. Переклади бр. 40 с., опр. 54 с. — 82. Марта Борецка, іст. опов. бр. 40 с., опр. 60 с. — 84. Др. М. Пачовский. Народні думи з поясненями ч. I. 40 с., опр. 60 с. — 86. А. Толстой. Казки бр. 40 с., опр. 54 с. — 87. О. Кониський. Поеми бр. 30 с., опр. 44 с. — 88. Покарана лож. Комедийка Кучальської 20 с., опр. 34 с.— 90. Дивні Пригоди Комаха Санґвіна ч. I. 48 с., опр. 70 с. — 91. Е. Ярошиньска. Перша книжочка для малих дівчат 20 с. — 94. Е. Ярошиньска. Друга книжочка для м. дівчат 20 с., разом оправлені 54 с. — 92. Малий сьпіваник 20 с. — 93. Клавдия Лукашевич. Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 с. — 103. Анґлїйскі казки 24 с., опр. 38 с. — 104. Е. Ярошиньска. Повістки 24 с., опр. 90 с. — 106. Др. І. Франко. Абу Казимові капцї 60 с., опр. 90 с. — 108. Збіточник Ґумфрі, з анґлїйск. 70 с, опр. 1 К. — 111. Л. Глїбів: Байки 10 с. — Ч. III., IV., VI. В. Чайченко: Комар, Грицько, Дума про княгиню Кобзаря по 10 с. — Ч. V., VII. Дніпрової Чайки: Казка про сонце та єго сина, Писанка по 10 с. — 112. Істория куска хлїба бр. 50 с, опр. 64 с. — 115. В Джунґлях, брош. 50, опр. 64.

Книжки для молодїжи шкіл видїлових:

Ч. 89. М. Вовчок. Інститутка бр. 40 с., опр. 60 с. — 95. Шекспір в повістках бр. 30 с. опр. 60 с.

Замовляти можна в канцелярії руского Тов. Педаґоґічного у Львові ул. Сикстуска 47 або в книгарні Товариства ім. Шевченка у Львові ул. Театральна ч. 1. Хто пришле гроші наперед, тому при замовленю книжок (в канцелярії Товариства) на квоту 10 К висилає Товариство книжки оплатно, а від подвижки дає 10 прц. рабату. При замовленях низше 10 К (на инші книжки) треба дочислити оплату почтову.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

вийшовшого приятеля. Той сів на крісло і приглядав ся, як Ґрассо при сьвітлї одної одинокої сьвічки працював в задумі. Але вкінци промовив він до Ґрасса і они почали поважну розмову про се і те, аж остаточно Філїппо підняв ся і забирав ся до відходу.

— Час іти до дому.

В тій самій хвили вбіг до робітні задиханий хлопець.

— Чи Філїппо Брунелескі тут?

— Я тут.

— То спіши сейчас до дому, твоїй матери лучило ся нещасте!

Філїппо дуже налякав ся, а і Ґрассо на ту вість занепокоїв ся.

— Пійду з тобою, бідний Філїппо — сказав зі співчутєм. — Може буду тобі в чім помічний. Мій Боже! В нещастю люди все потребують помочи других.

— Лиши ся, любий друже, то вже пізна пора. Коли-б я тебе потребував, пришлю за тобою. Замкни робітню і проходжуй ся по улици, аби я на случай потреби мав тебе під рукою. Будь здоров!

Ґрассо ходив близько дві години поперед своєю робітнею, але ніхто не приходив по него. В своїм розворушеню відходив часом досить далеко від дому і в одній такій хвили Філїппо, що схований за муром дому ждав на таку добру нагоду, отворив скоро підобраним ключем робітню, вскочив до середини і замкнув двері на засув.

Вкінци навкучило ся Ґрассови ждати.

— Здасть ся — погадав собі — що Філїппо не потребує мене. Пійду до дому і положу ся.

Хотів отворити двері, але дармо.

Ага — погадав собі — певне мати приїхала і замкнула ся.

Він застукав до дверий і Брунелескі, що був мистцем в наслїдуваню чужих голосів, промовив до Ґрасса єго найчистїйшим голосом:

— Хто там? Хто стукає так страшно? Corpo della Madonna!

Ґрассо отворив широко очи. Боже сьвятий, атже то єго власний голос, єго звичайний проклін!

— Впустити мене до середини, хто ти там не є!

— Я Ґрассо і сиджу в моїй власній хатї. А ти, хто ти там не єсь, забирай ся до чорта!

Ґрассо занепокоїв ся.

— Алеж то я Ґрассо!

— Іди до чорта! Я-ж знаю твій голос. Ти є Маттео, вічний довжник. Дай менї в ночи спокій. Перед кількома годинами перешкодив менї в роботі Брунелескі і велїв менї ходити перед робітнею та ждати на себе, аж прийшла моя мати. Не знаю, де менї голова стоїть. Добранїч тобі, Маттео, прийди хиба завтра.

Відтак віддалив ся єго голос від дверий і ставав все тихійший: — „Вже іду, мамо, ще лиш трохи терпеливости!“ — вкінци роздав ся ще голосний проклін — як єго уживав Ґрассо.

А правдивий Ґрассо стояв цїлком остовпілий на улици. Що за чудо? Він чує із середини свій власний голос, свої власні прокльони, свій власний спосіб говореня.

— Чи я не є я? Але ось хтось іде. Ага, знакомий, Донателльо, сусїд. Той пояснить менї всьо.

(Конець буде).

Найдешевше можна купити лише

в Авкцийній Гали

Пасаж Миколяша

меблї, образи, дивани, сальонову обставу, золото, біжутерії, старинности і все можливе до домового уладженя.

Порозуміне з провінцією писемно.

Вступ вільний цїлий день.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 27).

ОГОЛОШЕНЯ.

5 корон і більше
денного зарібку 5 корон.

Товариство машин трикотових до роботи домашної пошукує осіб так мужчин як і женщин до робіт трикотів на нашій машині. Проста і скора робота домова через цілий рік. Наука приготовляюча непотрібна. Віддалене не має впливу. Роботи продаємо.

Товариство машин трикотових до роботи домашної
ТОС. Г. ВІТТІК і Сп. Прага, Петерсплац 7. I.—469.

Інсерати

приймає

Аґенция дневників

Ст. Соколовского

Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНЇСТЕР"

стоваришенє зареєстроване з обмеженою порукою у Львові,

Ринок ч. 10, дім „Просьвіти".

приймає **ВКЛАДКИ** до опроцентованя на 4% і оплачує за вкладчиків податок рентовий від процентів; для ощадженя коштів посилки можна присилати гроші чеками Щадниції почтової;

вкладати може кождий, навіть і не члени; на жаданє **звертає ся вкладку кождого часу** навіть без виповідженя (за ескontом).

ПОЗИЧКИ уділяє „Днїстер" своїм членам на 6%; сплату гіпотечних позичок розкладає ся до 15 літ; при 30 ратах ½-річних виносить рата амортизацийна (на капітал і відсотки) 5%; до позичок вимагає ся **першої гіпотеки** або **доброї поруки.**

На парцеляцию і купно більших обшарів треба звертати ся за позичками до **„Днїстра".**

ЧЛЕНАМИ можуть бути тілько **члени обезпечені в „Днїстрі".**

ЧИСТИЙ ЗИСК розділяє межи членів яко дивіденди від уділів і на добродійні цїли. — Дотепер уділив „Днїстер" на церкви, бурси, школи і т. д. **31.738 К.**

Стан фондів Тов. кредит. „Днїстер" з днем 31-го грудня 1904:

Вкладки	1,783.673 К	Позички уділені .	1,616.402 К
Уділи членьскі . .	139.117 К	Цінні папери . .	123.627 К
Фонди резервові .	26.576 К	Льокациї . . .	169.456 К
		На рахунку біж. .	81.968 К